

Co bychom mohli udělat, aby vstup do mateřské školy nebyl pro dítě traumatem:

Chodit s ním mezi děti, a to i tehdy, má-li sourozence.
Chodit také do míst, kde si venku děti ze školky hrají.

Zaměřit se na dovednosti sebeobsluhy s přirozenou a klidnou důsledností a oceněním i drobných výsledků (při jídle, v koupelně, při oblékání a svlékání, obouvání, uklízení hraček apod.).

Nechat dítě na určitou dobu v péči jiného známého člověka, aby se pozvolna sociálně „otupovalo“. Chodit s ním do nových prostředí, kde i my se musíme chovat podle jiných pravidel, než doma, například do mateřského centra. odstavce

Rozvrhnout čas tak, abychom na dítě nemuseli spěchat, má-li věci udělat samo. Počítat s tím, že když jsme dítě sami oblékali, krmili apod., zabralo nám to méně času, než když to dítě dělá samo. Začít s činností dřív a vyvarovat se tak tlaku a spěchu spojenému s tím, že nakonec větší část uděláme za dítě a ještě se na ně budeme zlobit.

Udělat si čas na čtenou pohádku nebo na písničku před spaním. Rozšiřujeme tím dětskou slovní zásobu, pochopení logiky děje, soustředění se na poslech a gramatickou stavbu jazyka.

Během dne využívat možností si s dítětem povídat. Ve volném tempu řeči mu dávat hodně prostoru, aby mluvil, poslouchat ho, krátce komentovat to, co říká, aby vědělo, že mu rozumíme.

Krátce a srozumitelně oceňovat, co se dítěti daří, povzbuzovat ho, když mu něco nejde, ale i jasně odmítnout nevhodné chování a vysvětlit proč.

Vyvarovat se výhrůžkám typu „Počkej, až budeš ve školce...!“ Dítě se bude školky bát už předem a způsobí to, jako bychom tím chtěli ze sebe setrást odpovědnost za to, co dítě dělá nebo naopak neumí udělat.

Opatrně zacházet i s vychvalováním školky, „jak tam bude všechno báječné“. Držme se reality a mluvíme o tom, co asi všechno tam dítě bude moci dělat. Předejdeme vytvoření nereálných představ a následnému zklamání.

